

ΕΡΡΙΚΟ ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ: ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ;

Ο εξέχων αναρχικός για τους προβληματισμούς των περιόδων παρατεταμένης στασιμότητας

«Τι πρέπει να γίνει;» είναι το ερώτημα που, περισσότερο ή λιγότερο έντονα, γυρίζει πάντοτε στο μυαλό όλων αυτών που αγωνίζονται για ένα ιδανικό, και επιστρέφει επειγόντως σε στιγμές κρίσης, όταν μια αποτυχία, μια απογοήτευση προκαλεί κάποιον να επανεξετάσει τις τακτικές που υιοθετήθηκαν, να επικρίνει τα πιθανά σφάλματα και να αναζητήσει πιο αποτελεσματικά μέσα. Ο σύντροφος Εξόριστος έχει δίκιο να θέτει επί τάπητος το θέμα ξανά και να καλεί τους συντρόφους να σκεφτούν και να αποφασίσουν για το τι να κάνουν.

Σήμερα η κατάστασή μας είναι δύσκολη, ακόμα και φριχτή σε ορισμένες περιοχές. Ωστόσο, εκείνος που ήταν αναρχικός παλιά, παραμένει αναρχικός εν τέλει· παρόλο που έχουμε αποδυναμωθεί από πολλές ήττες, έχουμε επίσης αποκτήσει πολύτιμη εμπειρία, η οποία θα αυξήσει την αποτελεσματικότητά μας, μόνο αν μπορέσουμε να την εκτιμήσουμε. Οι αποσχίσεις που έγιναν στο στρατόπεδό μας, που ήταν στην πραγματικότητα σπάνιες, μας βοήθησαν εν τέλει, επειδή μας απήλλαξαν από αδύναμα και αναξιόπιστα άτομα.

Έτσι, τί πρέπει να γίνει;

Δεν πρόκειται να κολλήσω στις ταραχές που σημειώθηκαν στο εξωτερικό κατά της Ιταλικής αντίδρασης. Σίγουρα μπορούμε να περιμένουμε μονάχα οφέλη από οτιδήποτε μπορεί να βοηθήσει το προλεταριάτο του κόσμου να γνωρίσει τις πραγματικές συνθήκες της Ιταλίας και τις απίστευτες κακές φήμες που έχουν διαπραχθεί και συνεχίζουν να διαπράττονται από τους μπάτσους της αστικής τάξης για να καταπνίξουν και να καταστρέψουν κάθε απελευθερωτική κίνηση. Εμείς απλά διαβάζουμε για μια διεθνή συγκέντρωση διαμαρτυρίας εναντίον του φασισμού, που πραγματοποιήθηκε στη Νέα Υόρκη στις 18 του τρέχοντος μηνός – και είμαστε σίγουροι ότι οι φίλοι μας και εκείνοι που έχουν ένα αίσθημα ελευθερίας και δικαιοσύνης θα κάνουν ό,τι μπορούν στην Αμερική, την Αγγλία, τη Γαλλία, την Ισπανία, κ.λπ.

Ωστόσο, μας ενδιαφέρει κυρίως για το τι πρέπει να γίνει εδώ στην Ιταλία, επειδή αυτό είναι που πρέπει να γίνει από εμάς. Αν και είναι καλό να λαμβάνουμε υπόψη μας όλες τις βοηθητικές δυνάμεις, είναι πολύ σημαντικό να μην στηριζόμαστε σε υπερβολικό βαθμό στους άλλους, και να αναζητούμε την ευημερία μας στον εαυτό μας και τη δικιά μας δουλειά.

Τα τελευταία χρόνια έχουμε προσεγγίσει τα διάφορα πρωτοποριακά μέρη με σκοπό την κοινή δράση, και έχουμε πάντοτε απογοητευτεί. Πρέπει γι' αυτό να απομονωθούμε, ή να προστατευτούμε από τις ανήθικες επαφές και να μένουμε στάσιμοι προσπαθώντας να κινούμαστε μονάχα όταν έχουμε την απαραίτητη δύναμη και στο όνομα του ολοκληρωμένου προγράμματός μας;

Θεωρώ πως όχι.

Από τη στιγμή που δεν μπορούμε να κάνουμε την επανάσταση από μόνοι μας, δηλαδή οι δυνάμεις μας από μόνες τους δεν είναι αρκετές για να προσελκύσουν και να κινητοποιήσουν τις μεγάλες μάζες απαραίτητες για να κερδίσουμε, και δεδομένου ότι, άσχετα τού πόσο περιμένει κανείς, οι μάζες δεν μπορούν να γίνουν αναρχικές προτού ξεκινήσει η επανάσταση, και εμείς θα παραμείνουμε αναγκαστικά μια σχετικά μικρή μειοψηφία έως ότου μπορέσουμε να δοκιμάσουμε τις ιδέες μας στην επαναστατική πρακτική, αρνούμενοι τη συνεργασία μας με τους άλλους και αναβάλλοντας τη δράση μέχρι να είμαστε αρκετά ισχυροί για να δράσουμε από μόνοι μας, θα καταλήγαμε να ενθαρρύνουμε πρακτικά τη νωθρότητα, παρά τις πομπώδεις λέξεις και τις ριζοσπαστικές προθέσεις, και αρνούμενοι να ξεκινήσουμε, με τη δικαιολογία του άλματος προς τα εμπρός με ένα μεγάλο άλμα.

Γνωρίζω πολύ καλά – αν δεν το ήξερα για πολύ καιρό θα το μάθαινα πρόσφατα – ότι εμείς οι αναρχικοί είμαστε οι μόνοι που επιθυμούμε την επανάσταση για τα καλά και το συντομότερο δυνατόν, εκτός από ορισμένα άτομα και ομάδες που μασάνε το χαλινάρι της πειθαρχίας των εξουσιαστικών κομμάτων, αλλά παραμένουν σε αυτά τα κόμματα, με την ελπίδα ότι οι ηγέτες τους θα πάρουν την απόφαση

κάποια μέρα να προστάξουν μια γενική δράση. Ωστόσο, γνωρίζω επίσης ότι οι συνθήκες είναι συχνά δυνατότερες από τη βούληση των ατόμων, και μια μέρα ή την άλλη τα ξαδέλφια μας από όλες τις διαφορετικές πλευρές θα πρέπει να τολμήσουν να δώσουν την τελική μάχη, αν δεν θέλουν να πεθάνουν με εξευτελιστικό τρόπο ως κόμματα και να κάνουν ένα δώρο στη μοναρχία με όλες τους τις ιδέες, τις παραδόσεις τους, τα καλύτερα συναισθήματά τους. Σήμερα θα μπορούσαν να το προκαλέσουν αυτό με την αναγκαιότητα της υπεράσπισης της ελευθερίας τους, των αγαθών τους, της ζωής τους.

Ως εκ τούτου θα πρέπει πάντα να είμαστε έτοιμοι να υποστηρίξουμε εκείνους που είναι έτοιμοι να δράσουν, ακόμα και αν αυτό ενέχει τον κίνδυνο αργότερα να βρεθούμε μόνοι και προδομένοι.

Αλλά δίνοντας σε άλλους την υποστήριξή μας, δηλαδή, πάντα προσπαθώντας να χρησιμοποιούμε τις δυνάμεις στη διάθεση των άλλων, και εκμεταλλευόμενοι κάθε ευκαιρία για δράση, πρέπει πάντα να είμαστε ο εαυτός μας και να επιδιώκουμε να είμαστε σε θέση να κάνουμε την επιρροή μας αισθητή και να μετράει τουλάχιστον αναλογικά με τη δύναμή μας.

Για το σκοπό αυτό είναι απαραίτητο να συμφωνούσαμε μεταξύ μας και να επιδιώκαμε να συνεργαζόμαστε και να οργανώναμε τις προσπάθειές μας όσο το δυνατόν αποτελεσματικότερα.

Αφήστε τους άλλους να μας παρεξηγούν και να συκοφαντούν τους σκοπούς μας, για λόγους που δεν θέλουμε να προκρίνουμε. Όλοι οι σύντροφοι που θέλουν σοβαρά να αναλάβουν δράση θα κρίνουν τι είναι καλύτερο γι' αυτούς να κάνουν.

Αυτή τη στιγμή, όπως σε οποιαδήποτε στιγμή κατάθλιψης και στασιμότητας, είμαστε ταλαιπωρημένοι από μια αναζωπύρωση των τάσεων ψειρίσματος· μερικοί άνθρωποι απολαμβάνουν το να συζητάνε αν είμαστε ένα κόμμα ή ένα κίνημα, αν πρέπει να συνδεθούμε σε σωματεία ή ομοσπονδίες, και εκατοντάδες άλλα παρόμοια μικροπράγματα· ίσως θα ακούσουμε και πάλι ότι οι «ομάδες δεν μπορεί να έχουν ούτε έναν γραμματέα ούτε έναν ταμεία, αλλά πρέπει να αναθέτουν σε ένα σύντροφο να ασχολείται με την αλληλογραφία της ομάδας και έναν άλλο να κρατάει τα χρήματα». Οι ψείρες είναι ικανοί για τα πάντα· αλλά ας αφήσουμε τους πρακτικούς ανθρώπους να φροντίσουν να αναλάβουν δράση, και ας αφήσουμε τους ψείρες στην ευχή, και εκείνους με κακή πίστη πάνω απ' όλα, να βράζουν στο ζουμί τους.

Ας κάνει ο καθένας ό,τι θέλει, να συνεργάζεται με όποιον θέλει, αλλά αφήστε τους να δρουν.

Κανένα πρόσωπο καλής πίστης και κοινής λογικής δεν μπορεί να αρνηθεί ότι το να ενεργεί αποτελεσματικά απαιτεί συμφωνία, ενωτικότητα, οργάνωση.

Σήμερα η αντίδραση τείνει να καταπνίξει οποιοδήποτε δημόσιο κίνημα, και προφανώς το κίνημα τείνει να «πηγαίνει υπογειώς», όπως συνήθιζαν να λένε οι Ρώσοι.

Επανερχόμαστε στην αναγκαιότητα μιας μυστικής οργάνωσης, η οποία είναι γοητευτική.

Ωστόσο, μια μυστική οργάνωση δεν μπορεί να είναι τα πάντα και δεν μπορεί να περιλαμβάνει τα πάντα.

Πρέπει να διατηρήσουμε και να αυξήσουμε την επαφή μας με τις μάζες, πρέπει να αναζητούμε νέους οπαδούς προπαγανδίζοντας όσο το δυνατόν περισσότερο, πρέπει να κρατάμε στο κίνημα όλα τα άτομα που δεν κάνουν για μυστικές οργανώσεις και όσους θα τις έθεταν σε κίνδυνο με το να είναι πάρα πολύ γνωστοί. Δεν πρέπει κανείς να ξεχνάει ότι τα άτομα που είναι τα πιο χρήσιμα σε μια μυστική οργάνωση είναι εκείνα των οποίων οι πεποιθήσεις είναι άγνωστες στους αντιπάλους, και τα οποία μπορούν να εργάζονται χωρίς να τα υποψιάζονται.

Ως εκ τούτου, κατά τη γνώμη μου, τίποτε που υπάρχει δεν θα έπρεπε να παρθεί πίσω. Μάλλον, είναι ένα θέμα τού να προσθέτεις κάτι παραπάνω· κάτι με τέτοια χαρακτηριστικά που να ανταποκρίνεται στις σημερινές ανάγκες.

Ας μην περιμένει κανείς την πρωτοβουλία κάποιου άλλου· αφήστε τον καθέναν να αναλάβει τις πρωτοβουλίες που θεωρεί κατάλληλες στη θέση του, στο περιβάλλον του, και στη συνέχεια προσπαθήστε, με τις δέουσες προφυλάξεις, να συνδέσετε τις δικές του πρωτοβουλίες με των άλλων, να φτάσετε στη γενική συμφωνία που είναι απαραίτητη για μια βάσιμη δράση.

Είμαστε σε μια εποχή κατάθλιψης, είναι αλήθεια. Ωστόσο, η ιστορία προχωράει γρήγορα στις μέρες μας: ας ετοιμαζόμαστε για τα γεγονότα που έρχονται.

Μετάφραση: Αιχμή